

H HARLEQUIN

A JALOOLINE ROMAAN

A woman with dark hair styled in an updo with yellow flowers, wearing a vibrant blue Victorian-style dress with a high collar and long sleeves. She is holding a large, light-colored lace parasol. The background shows a stone building and a vineyard with green leaves and purple grapes.

*Leedi, kes vajab
pärijat*

Louise Allen

Originaali tiitel:
Louise Allen
A Lady in Need of an Heir
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Melanie Hilton
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03358119
ISBN 978-9949-82-370-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Mulle meeldib kirjutada iseseisvatest naistest ja regendi-aegsest maailmast eemal Londoni võõrastetubadest. Mõne aasta eest suvel sõitsin piki Douro orgu Portugalis, imetledes suurejoonelisi viinapuudega kaetud mäenõlvu (UNESCO maailmapärandi nimistusse kuuluv veinipiirkond) ja portveini tootvate mõisate kauneid häärbereid ning kujutledes, et teen sellest võluvast paigast raamatu tegevuspaiga.

Portugal on Inglismaa vanim liitlane (alates 1386. aastast!) ning kaubandus- ja suguvõsaliinid on tugevad, mis tegi mulle üsna hõlpsalt kujuteldavaks, et tegelased liiguvad nende kahe maa vahel. Paljud suurtest portveini tootjatest on Inglise ja Šoti päritolu ning selline on ka mu kangelanna Gabrielle Frosti taust.

Loodan, et „Leedi, kes vajas pärijat“ võib ahvatleda teid samuti Douro orgu külastama või ehk tõstate klaasi portveini Gray ja Gabrielle'i terviseks.

Portveinikaubanduse pealinn, mis portugali keeles on Porto, kirjutatakse inglise keeles Oporto. Olen kasutanud esimest nime, sest nii oleks Gabrielle seda linna nimetanud.

A. J. H.-le. Ta teab miks.

Esimene peatükk

1815. aasta oktoobri alguses – Douro org Portugalis

Koht oli samasugune, nagu ta seda mäletas, ent ometi erinev, justkui unenägu. Reetlik jõgi, mis teeskles, et on healoomuline, voolas siin laiana mäekurude all, mis ülemjooksul surmatoovana luurasid. Sinine taevas, mida kirjasid valged pilved, moodustas kahel pool jõge kerkivate iidsete ja keerukate astangutega oru kohal katuse. Saagikoristus oli läbi, viinamarjad korjatud, lehed olid vaikselt sügiseselt kuldseks ja verepunaseks muutumas.

Polnud kuulda laske ega kahuritule kõma, pruuni keerlevat vett ei ummistanud võitluse ohvrid. Põõsastest jõe kaldal oli kuulda selget ja ehedat linnulaulu ning kõrvetav suvekuumus oli muutumas millekski lahkemaks.

Valitsev tüüinus ajas segadusse, see oli ohtlik. Vaenlane ründas just siis, kui sa olid vajunud lõõgastunud olekusse, hetkeline rahu, vilksatanud ilus vaade oli viinud tähelepanu kõrvale. Gray heitis need mõtted peast. Vaenlast ei

olnud. Tema polnud enam kolonel Nathaniel Graystone ja sõda oli läbi. Kahekordselt läbi, kui Bonaparte oli lõpuks Belgia veristel tasandikel napilt neli kuud tagasi alla andnud.

Portugal oli sissetungijaist vaba ja nii oli see nüüdseks olnud neli aastat. Siin polnud varitsuskohti, kaljude taga snaipreid ega ratsaväge, kellega kaasneks pörgulik tulevaetus ning suits ja verevalamine. Gray oli Leybourne'i krahv ja praegu eraisik. Ja ta oli siin ebamugaval asjatoimetusel, sellisel, mis näis kaasnevat tema tiitli ja perekonna juhtisikuks olekuga.

Kaks *rabelo* ehk kaubalaeva juhtimisega tegelevat meest karjusid midagi portugali keeles, kui puri laperdas, ja Gray tõlkis selle automaatselt. Ta laskus alla tühjade tünnete keskele, kui poom teisele poole liikus, seejärel viskas köie mehele võõris.

Kahtlemata polnud see tema uue seisuse vääriline läheneda Quinta do Falcãole töölaevaga. Ta oleks pidanud peaaegu sada miili Portost Pinhãoni piki mäe otsas kulgevat maanteed ägisema ühes neist kolisevatest vanamoodsatest tõldadest, mis tuli linnast üürida, siis talitseda oma närvi, hoida kinni väarikusest ja kaabust, kui tõld püüdis hakkama saada raja järskude kurvidega, mis viisid alla jõe äärde. Aga kaubalaev oli kiire ja tõhus reisimisviis ning kakskümmend kuud polnud ikka veel sisendanud Graysse hoiakuid, mida oodati kuningriigi kõrgaadlikult. Vähemalt mitte Gray ristiema leedi Orfordi arvates.

Just teda ja oma ebamugavat kohusetunnet võis Gray süüdistada oma praeguses olukorras. Ta oli pahkluudeni pilsivees ja silmitsi olukorraga, mis tema arvates nõudis kas diplomaadi või inimröövija oskusi. Gray polnud kumbki.

See kõik parandas väga vähe tema tuju ja veelgi vähem tema uute saabaste seisukorda.

Mees, kes tegeles suure sõuaeruga, hõikas midagi ja jõnk-sas peaga kalda suunas. Kolme meetri kõrgusel veepiirist olid puud ja lai tasane väli ning läbi lehestiku nägi Gray vilksatamas punastest kividest katuseharju ja madala laiutava maja lubjatud seinu. Kui paat vastuvoolu lähemale tüüris, nägi ta aeda, seejärel maabumiskohta.

„É *aquele Quinta do Falcão?*“ hüüdis Gray.

„*Sim, senhor.*“

Maja, *quinta* ehk veinimõisa süda, ilmus täielikult nähtavale. See on võluv, mõtles Gray, tema närviline meeoleu leebus mõnevõrra. Mõis oli kaunis, kenasti korras, sellest kiirgas õitsengut. Meeldiv üllatus, mitte allakäinud paik, mille saatus rippus juuksekarva otsas, nagu ta oli kartnud ristiema ärevuse tõttu. Paat liikus lähemale, paadimehed nägid vaeva, et leida kalda lähedal seisuvett. Puudesalu vahelt silmas Gray midagi hauakivide sarnast ja naist, kes tõusis nende keskelt põlvitamast püsti, rohelisel taustal oli näha kerkimas lainetavat granaatpunast seelikut. See on nagu moodne sentimentaalne pilt, mõtles Gray lennukalt. „Kaunitar keset südamevalu“ või mingi muu mõttetus.

Siis oli paat hoobilt pika puust sadamasilla kõrval. Üks mees hüppas kaldale, keris köie pollari ümber ja andis Grayle märku, et too oma pagasi talle viskaks. Kolm reisi-kohvrit tabasid sadamasilda, siis hüppas Gray üle parda nende kõrvale ning paadimees vabastas köie ja oli tagasi pardal, paat kiiresti vooluga kaasa libisemas.

Gray lehvitas ja mehed lehvitasid vastu, puudevate hammastega naeratused poolitamas nägusid laiaservaliste mustade kübarate alt, mida mõlemad kandsid.

Te võite vabalt laia suuga naerda, mõtles Gray. Selle summa peale, mis ma teile maksin. Aga küsimus polnud rahas. Asi oli kiiruses.

„Quem são você?“

Naine surnuaiast tahtis teada, kes Gray on. Naine nägi värvikas välja: granaatpunane kahar seelik pahkluudeni ulatuvate mustade saabaste kohal, avar valge särk liibuva musta vesti all. Naise käed olid puusas, näoilmes oli sama vähe külalislahkust kui hääletoonis.

„Tere hommikust,“ lausus Gray inglise keeles, kui ajas kottide juures selja sirgu, eirates naise küsimust teda samal ajal uurides. Terane vaatlemine tõi naise põsesarnadele vihase õhetuse ja tema teineteisest eemal asuvad pruunid silmad tõmbusid kissi.

„See on Quinta do Falcão eravalduses olev maabumisild.“ Naine lülitus hõlpsalt aktsendivabale inglise keelele. Gray taipas, et hoolimata riitusest ja tumedatest silmadest oli naine mõisa omanik, mitte teenistuja.

„Suurepärane, siis olen seal, kus kavatsesingi olla. Kui mind oleks kümme miili ülesvoolu maha pandud, oleks see olnud ebamugav.“ Gray heitis ühe koti rihmapidi õlale ja tõstis teised maast üles. „Preili Frost, eeldan ma?“

Silmade kissitamine oli ainus kinnitus, mida naine pakkus. „Söör, ma küsin uuesti, kes te olete?“

„Ma olen Leybourne. Te peaksite mind ootama. Te peaksite olema saanud kirja, mis teatab teile mu saabumisest. Teie tädi Henrietta, leedi Orford, kirjutas vähemalt kuu aega tagasi.“

Üks naise tumepruunide juuste kihar libises kammidest välja ja langes põsele. Preili Frost lükkas selle tagasi kõrva taha, ilma et vaenulik ilme oleks näolt kadunud. „Sellisel

juhul läks see tulle, nagu juhtub enamiku tema kirjadega, kui ta on käsutavas meeleolus. Teie olete siis tema ristipoeg ja kui ma õigesti mäletan, lord Leybourne. Seega te teate, milline ta on.“

„Jah.“ Gray säilitas rahu end samal moel ohjeldades, nagu oli teinud, kui seisis silmitsi kõrgemate ohvitseride pagana tobedate käsklustega ega avaldanud oma arvamust leskkrahvinna kohta. Too oli tõepoolest kõrk ja taktitu vana krõhva, aga kahtlemata oli tal õigus selles, mida tuleks teha tema vennatütrega.

„Ja kas te loodate siia jääda?“ Preili Frost silmitses kiiresti kaduvat laevaahtrit, huuled kriipsuks pigistatud. Retooriline küsimus, kui ta just ei kavatsenud keelduda Grayle külaliskülastusest osutamast. Nägemisulatuses polnud teisi maju ja lähim küla oli mitu miili eemal.

Kahtlemata olid ristiema Orfordi kavatsused õiged, aga Gray hakkas mõtlema, kas selle okkalise naisterahva mehelepanek osutub nii lihtsaks, nagu ristiema arvas. Preili Frosti võis küll olla kena vaadata, kuid tema keel oli mürgine, mitte mesine. „Kui see ebamugavust ei valmista. Ma ei usu, et läheduses mõnd muud peavarju leidub.“

„Te võite härrade majas peatuda.“ Preili Frost keeras kanal ringi ja kõndis eemale hoonete poole, ilma et oodanuks, et vaadata, kas Gray järgneb. „Sel aastaajal on see tühi,“ heitis preili üle õla. „Me kasutame seda külalistemajana, kui tulevad ostjad ja ametnikud ning praegu, kohe pärast saagikoristust, ei ole seal kedagi.“